

عنوان مقاله:

بررسی نظریه سازنده گرایی و تاثیر آن بر فرایند یادگیری و تدریس

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی علوم تربیتی، روانشناسی، علوم ورزشی و تربیت بدنی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

فاطمه دبیری - کارشناس روانشناسی

خلاصه مقاله:

نظریه های نسبتاً جدیدی که در روانشناسی و آموزش و پرورش با نام نظریه های سازندگی یا سازنده گرایی مطرح شده اند، ریشه در اندیشه های علمی و فلسفی گذشته دارند. سازنده گرایی اندیشه ایست که طبق آن ادراکات، یادها و سایر ساخت های ذهنی پیچیده به طور فعال توسط فرد و در ذهن او ساخته می شوند، نه اینکه از بیرون به درون ذهن می آیند. سازنده گرایی یک رویکرد یادگیری است که بر فعال بودن یادگیرنده در ساختن دانش و فهم تاکید می کند. سازنده گرایی بر آماده کردن یادگیرنده برای حل مسئله در موقعیت واقعی و این ایده که هر یک از ما دیدگاه خودمان را از جهان با تجارب شخصی و طرح واره هایمان می سازیم تاکید دارد. این رویکرد، بتدریج گسترش یافته است به گونه ای که در حال حاضر برنامه های مختلفی مطابق با آن تهیه شده و در بسیاری از کشورها اجرا می شود. نتایج تحقیقات نشان می دهد که این روش در بلند مدت موجب افزایش رشد شناختی در دانش آموزان می گردد.

کلمات کلیدی:

سازنده گرایی؛ ساختن گرایی؛ یادگیری؛ یادگیرنده؛ تدریس.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1456710>

